

Despre fericire

In stabilirea posibilitatii, imposibilitatii sau a absurditatii atingerii idealului fericirii au purces filosofi, clerici si chiar oameni simpli inca de la "inceputuri". Afirmatia ca aceste "inceputuri" coincid cu inceputurile filosofiei ar fi o calomnie pentru ca nu se poate afirma ca, discutand despre fericire, discipolii lui Cristos o discutau din punct de vedere filosofic.

Este un termen care, chiar si in viziune filosofica, implica acceptiuni multiple si totalmente diferite. Nu se poate da o definitie exacta, pentru ca filosofia insasi este o stiinta relativa. Ceea ce insa este comun tuturor filosofilor privind fericirea este ca aceasta reprezinta un ideal urmarit, fara absolut nici o exceptie, de fiecare persoana in parte, fie incepand cu cel mai inversunat pesimist pana la optimistul cel mai pur, fie incepand cu omul cel mai simplu pana la cel mai invatat dintre filosofi.

Dar, este oare un ideal posibil sau insasi definitia de ideal ne opreste in a vedea fericirea ca pe o certitudine? Asta numai daca idealul este identificat cu absolutul, intangibil si el. Oare a tinde spre absolut, inseamna a tinde spre fericire, si indiferent de originea absolutului atingerea lui se va identifica iminent cu aceasta stare de beatitudine perfecta?

Ideal, absolut, perfectiune sunt termeni ce s-au cerut folositi in formularea intrebarilor si incercarilor de a defini fericirea. Fiecare dintre ei se identifica rand pe rand cu o imposibilitate. Ori asta nu face oare din fericirea insasi doar o himera pentru naivi? Isi mai au macar rostul incercarile de a defini cai intortocheate si impregnate de absurditate pentru atingerea ei?

Raspunsul se cere a fi afirmativ nu in speranta unei atingeri intarziate a acestui ideal, ci pentru mentinerea puterii noastre de a continua sa traim in deplinatatea facultatilor noastre mintale. Inchipuiti-va o lume in care toti sunt constienti ca fericirea este imposibil de atins, constienti de faptul ca este posibila doar atingerea unui surogat al fericirii, o lume care nu poate trai fara certitudini si fara sperante, care nu suporta si nu accepta surogatul. Este adevarat ca aveti in imagine o lume de nebuni adanciti in depresie, o lume care nu stie nici macar sa zambeasca?

Din acest motiv avem nevoie de filosofi ai fericirii, avem voie sa ne mintim ca suntem fericiti, interzicandu-ne a vedea adevarul sau, chiar incapabili de a mai vedea adevarul datorita unui probabil pact cu el insusi al unui Mare Anonim, in acceptiunea blagiana, de a ne ascunde maretia fericirii supreme si micimea presupusei noastre fericiri, astfel incat, in timp, am ajuns sa radem de dragul unui zambet considerandu-l exponent inzecit al unei evidente fericiri.

Din acelasi motiv avem nevoie de credinta in Cel de Sus, adica, credinta intr-o intruchipare a Marelui Anonim, care ne va asigura "dincolo" o noua fericire incomparabila cu cea din timpul vietii.

Astfel se ajunge la termenul de credinta, la sentimentul de credinta, la Rai si Iad, la bine si rau, fiind necesara o noua intoarcere in timp. Oare popoarele

antichitatii, crezand in zei, si in intruchipari ale aceluiași intangibil Mare Anonim, in Campii Alizee si Tartar, si in acelasi bine si rau, nu faceau acelasi lucru pe care noi il facem acum? Nu isi ofereau oare singuri subfericiri legandu-se la ochi, neobligati de nimeni, si multumindu-se sa spuna ca mai au intotdeauna pe fragila Speranta? Si crezand in Rai, Campii Alizee, Iad si Tartar, in Dumnezeu si zei nu ne-am oferit dintotdeauna o protectie inconstienta de nebunie?

Sau sunt fericiti doar copiii in naivitate si cei ce innebunesc realizand prezenta surogatului, ca purtandu-se copilaresta, sa se simta fericiti? Mai suntem in masura a-i privii cu scarba pentru ca au clacat sau ar trebui sa ii privim cu invidie pentru ca sunt cei care si-au atins fericirea? Dar in legile ce duc spre fericire este interzisa invidia, deci nu, nu suntem in masura sa ii privim astfel pentru ca nici macar nu mai realizam scopul abandonarii lor in nebunie.

Nici macar din punct de vedere legislativ nu ni se ofera certitudinea posibilitatii de a atinge fericirea, ni se asigura doar dreptul de a ne cauta fericirea; crunta ironie. Ni se ofera ca speranta naframa peste ochii ce poate nu se vor deschide niciodata. Dar ne vom simti fericiti. Sau facand pe ceilalti fericiti, chiar daca le oferim o fericire falsa, vina orbirii este inghitita de uitare? Nu, nu este uitata pentru ca nici macar nu mai are ce sa fie uitat; timpul a rezolvat aceasta problema mutand-o in inconstient.

Oricare ar fi punctul de plecare fericirea ramane totusi un ideal intangibil. Constienti sau nu de intangibilitatea sa vom continua sa tindem catre el si facand abstractie de imposibilitate, in analogie cu

A.Camus, trebuie sa ne inchipuim pe noi insine fericiti.